

VI.

Črn oblak se vzdiguje, raste in se širi. Kmalu je prevlečeno vse nebo. Od daleč se sliši votlo grmenje, ki prihaja bliže in bliže. Že se utrinja blisk za bliskom, tupatam tudi močno treskne. Še malo, in vzdigne se močan šum kakor od divje vojske. To je vihar, ki lomi drevesom vrhove in odkriva hišam strehe. »Oj, rumena ti pšenica, srpi te bodo zaman iskali«, si misli razoglavi, pred hišo stoječi mož. In iz globočine srca privre molitev: »Reši nas hudega! Amen!«

Tri Vile.

*Na zemljo Bog Vile je tri bil poslat,
ukaz jim, da ljudstva osrečijo, dal.*

*»Kako se naloga naj ta izvrši?«
vzdihujejo Vile, ker to se jim zdi:*

*Težko je osrečiti narode vse,
obenem pač tega ne vzmore nihče.*

*Premišljajo dolgo, kako naj začno,
da sreča se vsiplje povsod na zemljo.*

*In vsaka si k Bogu nazaj spet želi,
pa Vila zdaj prva izpregovori:*

*»Naj vsaka izvoli svoj vek si in rod,
da njega osreči, podaj se odtod!*

*Rimljane in Grke izvolim si jaz,
ker sem najstarejša, moj prvi je čas.*

*Dovesti jih hočem do slave, časti,
do take dospel še nobeden rod ni.*

*In Grke posnemal poznejši bo rod,
Rimljan bo vesoljnemu svetu gospod.«*

*»A kadar dovolj že češčen bo Rimljan,
tedaj pa moj narod bo s slavo obdan.««*

*In druga zdaj Vila dostavi še to:
»Grmana bom osrečevala samo.*

*Pred njim se bo vklonil ponosni Rimljan,
slovanske bo narode zmagal Grman.««*

*A Vila se tretja nasmeje sladko
in sestrama reče in pravi tako:*

*»»Kdaj pride pa vek moj, še tega ne vem,
zaupno v prihodnost pa gledati smem.*

*Rod dolgo moj v temni bo sužnosti spal,
a dan bo prisvetil, moj narod bo vstal.*

*In združen rod Slave bo vzdignil svoj meč,
sovraga bo zmagal in rob ne bo več!*

*In rod moj slovanski potem bo slavljen!««
Oj, Vila, kdaj pride ta vek zaželen?*

*Oj, Vila slovanska, na dan zdaj, na dan!
Kaj ni zdaj že čas, da je srečen Slovan?*

Anka Zupančič.

